

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Кж I 271/05
07.09.2005. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Драгомира Милојевића, председника већа, Предрага Глигоријевића, Мирослава Цветковића, Миодрага Вићентијевића и Соње Манојловића, чланова већа и саветника Мирјане Пузовић, записничара, у кривичном предмету оптуженог АА, кога брани адвокат АБ, због кривичног дела тежак случај разбојништва из члана 169. став 1. у вези члана 168. став 1. Кривичног закона Републике Србије, одлучујући о жалби оштећеног као тужиоца ББ изјављеној против пресуде Окружног суда у Београду К. бр. 384/03 од 2. априла 2004. године, у седници већа одржаној у смислу члана 375. Закона о кривичном поступку којој је присуствовао оштећени као тужилац и његов пуномоћник дана 7. септембра 2005. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба оштећеног као тужиоца ББ и пресуда Окружног суда у Београду К. бр. 384/03 од 2. априла 2004. године ПОТВРЂУЈЕ.

О б р а з л о ж е њ е

Окружни суд у Београду, побијаном пресудом, на основу члана 355. став 1. тачка 3. Законика о кривичном поступку (ЗКП) – (мада члан 355. ЗКП нема ставове те је очито да је оптужени ослобођен од оптужбе применом тачке 3.) ослободио је од оптужбе оптуженог АА да је извршио кривично дело тежак случај разбојништва из члана 169. став 1. у вези члана 168. став 1. Кривичног закона Републике Србије (КЗ РС), описаног у изреци првостепене пресуде и одлучено је да трошкови кривичног поступка падају на терет буџетских средстава суда, а оштећени је за остваривање свог имовинско правног захтева упућен на парницу.

Против напред цитиране пресуде жалбу је благовремено изјавио оштећени као тужилац ББ, а благовремено је доставио и допуну жалбе, због битних повреда одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и повреде кривичног закона, с предлогом да се побијана пресуда укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење. У жалби је стављен захтев да оштећени као тужилац буде обавештен о седници већа.

Врховни суд је одржао седницу већа у смислу члана 375. ЗКП у присуству оштећеног као тужиоца ББ и његовог пуномоћника, на којој је размотрио списе предмета заједно са побијаном пресудом коју је испитао у смислу члана 380. ЗКП, па је по оцени навода и предлога у жалби и објашњења датих у седници већа, нашао:

- да жалба оштећеног као тужиоца ББ, није основана.

Стога се неосновано жалбом и допуном жалбе оштећеног као тужиоца ББ побија првостепена пресуда због битних повреда одредаба кривичног поступка, а при томе, сем уопштених констатација којима се тврди да првостепена пресуда нема разлога о одлучним чињеницама, а да су дати нејасни и неразумљиви, да постоји знатна противречност између датих разлога и доказа који су изведени на главном претресу

(што би упућивали на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 368. став 1. тачка 11. ЗКП) не истиче се ништа конкретно у чему жалба налази битне повреде поступка. Само се делимично цитира наведени законски пропис и у ствари, по садржини, жалба побија утврђено чињенично стање и оцену изведених доказа, али то не представља битне повреде поступка ове врсте на које жалба упућује. С друге стране, Врховни суд није нашао битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 380. став 1. тачка 1. ЗКП које испитује по службеној дужности.

Неосновано се жалбом и допуном жалбе, оштећеног као тужиоца ББ побија утврђено чињенично стање. На основу изведених доказа и одбрана оптуженог, које је првостепени суд правилно и свестрано оценио, поуздано су утврђене све оне чињенице које су битне за доношење одлуке у овој кривично правној ствари и у пресуди је наведено образложење које прихвата и жалбени суд и на исту упућује.

Првостепени суд је правилно утврдио да нема доказа да је оптужени АА извршио кривично дело које му се ставља на терет, па не стоје супротни наводи у жалби оштећеног као тужиоца који се у суштини своде на другачију оцену исказа оптуженог и изведених доказа.

Чињеница је, да је кривично дело тежак случај разбојништва из члана 169. став 1. у вези члана 168. став 1. КЗ РС извршено, о томе и нема спора, да нема непосредних очевидаца који су видели извршиоце и да је оштећени као тужилац због присуства оптуженог критичном догађају изразио сумњу и закључио да је и оптужени учествовао у извршењу кривичног дела на његову штету.

Те чињенице на које се указује у жалби оштећеног као тужиоца у основи нису спорни, јер су и од стране првостепеног суда правилно утврђене пре свега у погледу чињенице да је оптужени био присутан у друштву са оштећеним када су га два НН лица напала и одузела му стварни на начин како је описано у изреци првостепене пресуде.

Међутим, оне саме за себе, али и у вези са осталим чињеницама утврђеним од стране првостепеног суда не представљају доказ о томе да је оптужени извршилац овог кривичног дела. Те чињенице, и друге које се истичу у жалби оштећеног као тужиоца везане за понашање оптуженог, измену његовог исказа и друге, исте углавном у основи потврђује и првостепени суд, али оне представљају само основ за сумњу, али не и сигуран и поуздан доказ у прилог тезе оштећеног као тужиоца да је извршилац кривичног дела у питању и оптужени АА. Ово тим пре јер и сам оштећени као тужилац у свом исказу који је детаљно репрезентиран на странама 4. и 5. образложења децидно не указује на оптуженог као извршиоца или саизвршиоца нити описује било какву његову радњу извршења или доприносе извршењу већ само изражава сумњу и закључује да је и он извршилац, а то се понавља и сада у жалби.

Првостепени суд је веома детаљно и са пуном аналитичности ценио не само исказе оптуженог већ и оштећеног као тужиоца и остале изведене доказе и по налажењу и овог суда правилно закључио да нема доказа да је оптужени извршио кривично дело за које је и како је оптужен.

Сем тога, оштећени као тужилац не истиче неке нове доказе који нису били предмет разматрања у првостепеном поступку, нити указује на неке нове битне чињенице и у жалби и допуни, у ствари доследно тези заступаној од почетка овог кривичног поступка и сада понавља и тврди да је оптужени извршилац овог кривичног дела износећи сопствену оцену истих чињеница и околности које је првостепени суд имао у виду и по налажењу овог суда правилно ценио.

Стога се и сада у жалби понавља доказни предлог за саслушање сведока ВВ, јер је и по мишљењу овог суда чињенично стање од стране првостепеног суда правилно и потпуно утврђено.

Код таквог стања ствари, очигледно је да у овом случају нема непосредних доказа и чињеница да је оптужени извршио кривично дело које му се ставља на терет, јер и сам исказ оштећеног као тужиоца када се исти правилно цени како то чини и првостепени суд на оптуженог као извршиоца не упућује на несумњив и недвосмислен начин. Зато се на утврђеном чињеничном стању није могла засновати осуђујућа пресуда.

Дакле, основана сумња да је оптужени АА извршио кривично дело у питању није прерасла у извесност, па је правилно поступио првостепени суд када је овог оптуженог на основу члана 355. тачка 3. ЗКП ослободио од оптужбе за ово кривично дело јер није доказано да је исто извршио.

Како с обзиром на све напред изнето нису основани жалбени наводи оштећеног као тужиоца ББ којима се првостепена пресуда побија, а нема ни повреде закона на које другостепени суд испитује по службеној дужности у смислу члана 380. ЗКП-а, Врховни суд је одбио као неосновану жалбу оштећеног као тужиоца и на основу члана 388. ЗКП потврдио првостепену пресуду.

Записничар, Председник већа

Мирјана Пузовић, с.р. судија,

Драгомир Милојевић, с.р.

За тачност отправка

љм